

Mati radostna

(Stara cerkvena himna iz 15. stol.)

Mati radostna je štala
poleg jaslí, se smehljala,
ko je Jezus rojen bil.

V njeno srce preljubeče
morje materinske sreče
Jezus je njen Sin razlil.

Koliko veselja smela
je užiti čista Deva,
Mati Sina božjega,

S kako radostjo je zrla,
ko nebesa so se odprla,
dala nam Zveličarja.

S srečno materjo Marijo
vsa se srca veselijo:
Rešenik se je rodil.

Radostna se božja Mati
z Bogom samim sme igrati.
Kdo ne bi z njo srečen bil?

Da za grehe zadostuje,
Kristus se za nas žrtvuje:
v hlevu med živalmi spi.

O brezmadežna Devica,
bodi moja priprošnjica,
daj, da ljubim Jezusa.

To je Dete Bog presveti,
a naj smem v naročje vzeti
svojega Zveličarja.

Naj ob jaslicah smem stati
s tabo gledati ga, Mati,
in moliti z angeli.

Blagor duši, ki v tej družbi
Jezusu pokorno služi,
večje sreče zanjo ni.

Jezus, ti me zlega brani,
stanovitnega ohrani,
v milosti utrdi zdaj.

Ko pa se sprostím telesa,
k sebi vzemi me v nebesa,
naj te gledam vekomaj.

(Iz latinskega izvornika prevedel Jože Pogačnik.)

Mausser Karel

Svetonočna

*Nocoj zvonov glasovi so tako mehki
kot naših dobrih mater sladki usmev,
kot božajoče pesmi tihi odmev,
ki noč samotno nežno vzvalovi.*

*Nocoj pred jaslicami luč gori,
po hiši, čumnati kadilo še dehti,
a ko zapojemo — težko nam je srce
in v očeh se solze zableste.*

*Nocoj bo prišel spet pred nas Gospod
in zvezdico prižgal na vsako temno pot.*

Dr. Andrej Snoj

V duhovni zakladnici sinajskega samostana

Mlada in podjetna Akademija znanosti v Ljubljani je v zadnjem času izdala znameniti starocerkvenoslovanski glagolski rokopis, ki je slovanskemu svetu znan pod imenom »Euchologium Sinaiticum« (Sinajski molitvenik, oziroma Obrednik). Izšla sta do sedaj dva obsežna zvezka, od katerih prvi obsega natančne fotografične posnetke tega rokopisa, drugi pa podaja besedilo v cirilici z obsežnim znanstvenokritičnim komentarjem. Izdajo je mojstrsko priredil znani slavist profesor dr. Rajko Nahtigal, ki pripravlja še tretji zvezek tega obsežnega dela, podrobno študijo o kodeksu in jeziku tega dragocenega slovanskega književnega spomenika.

Pri tej priliki se je pozornost znanstvenikov obrnila tudi na častitljivi samostan sv. Katarine pod Sinajsko goro in njegovo knjižnico, ki hrani omenjeni glagolski rokopis in poleg njega še celo vrsto dragocenih književnih spomenikov v starem cerkvenoslovanskem in raznovrstnih drugih jezikih.

Ker je samostan vprav zaradi svoje edinstvene zbirke rokopisov v znanstvenih krogih zelo dobro znan, si hočemo nekoliko ogledati zgodovino te znamenite meniške naselbine in dragocene duhovne zakladnice, ki jo hrani sinajski samostan.

Samostan sv. Katarine sameva v južnem kotu sinajskega polotoka, sredi divje in gorate puščave, ki loči Afriko od Azije. Pokrajina, kjer leži samostan, je pusta, zgodovinsko pa izredno znamenita. Na tem mestu se je Bog prikazal Mozesu v gorečem grmu, in z bližnje, 2244 m visoke Mozesove gore (danes Džebel Muza) je med bliskom in gromom razglasil izraelskemu ljudstvu desetere zapovedi. Ker se tu že od najstarejših časov hranijo relikvije sv. Katarine Aleksandrijske, je po tej svetnici dobil samostan svoje ime.

Zgraditi ga je dal okoli leta 530. bizantinski cesar Justinijan. Sprva je bila to trdnjava in je služila obrambi svetih puščavnikov, ki so se

že v zgodnjih krščanskih stoletjih naselili na kraju gorečega grma in v okolici, pa so morali dosti pretrpeti od divjih beduinov. Še za Justinijana, ki je na tem mestu zgradil lepo cerkvico v čast presveti Bogorodici, se je trdnjava spremenila v samostan. Že v tej dobi je v samostanu nastala tudi sloveča knjižnica z dragocenimi starimi rokopisi. Verjetno je, da je prve rokopise podaril knjižnici cesar Justinijan sam.

V samostanu so se naselili vzhodni redovniki — bazilijanci, ki so za časa verskih bojev v devetem in naslednjih stoletjih večkrat zašli v razkol in se po florentinskem cerkvenem zboru l. 1459. dokončno odtrgali od Rima. Danes je samostan, ki ima na Sinaju, v Egiptu, Turčiji in v Grčiji 19 podružnic, samostojna vzhodna cerkev. Njen poglavar je nadškof, ki ga izvolijo menihi sinajskega samostana, posveti pa pravoslavni patriarh v Jeruzalemu.

Število redovnikov v samostanu se vedno menja. Leta 1935., ko ga je obiskal pisec teh vrstic, je štel 25 menihov; vsi so bili Grki. Prejšnje čase so prihajali v samostan mnogokrat redovniki iz Rusije, Srbije ali Bolgarije. Ni dvoma, da so ti prinesli s seboj večino staroslovenskih biblij in bogoslužnih knjig, ki se danes hranijo v knjižnici.

Menihi žive po pravilu sv. Bazilija, ki jim nalaga mnogo zunanjih odpovedi. Z znanostjo in dušnim pastirstvom se ne ukvarjajo. Po zgledu starih puščavnikov porabljujejo čas, kar jim ga preostaja od molitve, za ročno delo, n. pr. v kuhinji, na vrtu, v pekarni ali pri kakem rokodelstvu. Do tujcev, ki obišejejo samostan, so izredno prijazni in gostoljubni. Proti katoličanom ne kažejo predsodkov, kakor je to navada pri pravoslavnih. Za časa svojega dvodnevne bivanja med njimi sem od njih samih zvedel, da vsak dan trikrat molijo za cerkveno edinost in so trdno uverjeni, da bo do edinosti med ločenimi cerkvami gotovo enkrat prišlo; zaupajo predvsem na veliko moč Marijine priprošnje.

Samostan je še danes bolj podoben trdnjavi kot samostanu. Okrog in okrog ga obdaja 10 m visok zid, ki je 80 m dolg in 70 m širok. V notranjščini tega utrjenega štirikota je vse polno zgradb, celic, kapelic in drugih poslopij. Pozna se, da so te stavbe in stavbice nastale v različnih časih in so brez načrta sem ter tja nametane. Najlepša zgradba je cerkev, stara bizantinska bazilika, ki je še iz Justinijanove dobe.

Dostop do samostana nekdanj ni bil lahak. Tujeu, ki je prišel do obzidja, so spustili skozi lino na vrvi košaro, v katero je moral položiti pisano dovoljenje sinajskega nadškofa. Če je bilo pisanje v redu, so spustili močnejšo vrv in gosta s pomočjo vretena, ki se je še do danes ohranilo, potegnili navzgor. Tako je prišel v samostan še leta 1844. nemški učenjak Tischendorf, ki je tam našel znameniti grški svetopisemski rokopis iz 4. stoletja (cod. Sinaiticus).

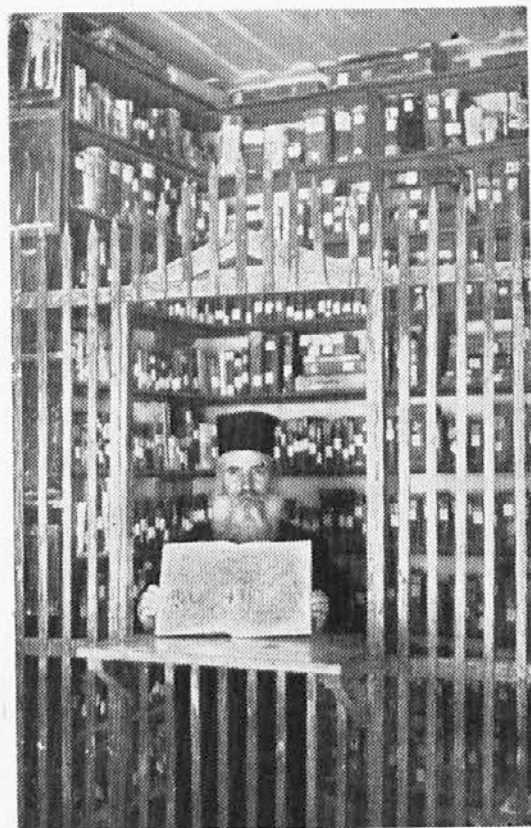
Danes se pride v samostan skozi glavni vhod, t. j. skozi ozek, zvit hodnik, ki vodi s samostanskega vrta v notranjost.

Vrt poleg samostana je prekrasna, izredno rodovitna zelenica, ki jo namaka vedno sveža voda s Sinajske gore. Zasajen je s cipresami, oljkami, mandeljni, citronovimi drevesi in z vinsko trto, ki tu v višini 1500 m prav dobro uspeva in rodi črn, sladek sad. Ta zelenica je prav za prav vzrok, da so se tod naselili puščavniki: brez zelenice bi tudi samostana ne bilo.

Velikanskega pomena je bilo, da samostan ni bil nikdar porušen in opustošen. Le tako je bilo mogoče, da so se v njem ohranili dragoceni, do 1500 let stari rokopisi.

Vprav ti rokopisi, ki jih samostan šteje okrog 4000, so glavna privlačnost za znanstveni svet. Pisani so v vseh mogočih jezikih: grškem, sirs-kem, armenskem, koptskem, etiopskem, starocerkvenoslovanskem, latinskem i. dr. Na tako dragoceno in tako številno zbirko starih rokopisov bi bila ponosna vsaka, tudi največja evropska knjižnica.

Ti rokopisi so se dolga stoletja prekladali v samostanu sem in tja, da se jih je mnogo izgubilo. Mnogo so jih v starejši dobi tudi odnesli brezvestni obiskovalci. Šele v novejšem času so menihi zanje zgradili poleg cerkve novo knjižnično poslopje. Tu so sedaj v lepem redu razvrščeni po policah v dveh sobah. Ker so se tekom zgodovine tolikokrat dogajale tatvine, so menihi do vsakega tujca, ki hoče v knjižnico, skrajno nezaupni. Knjižnico mu pokažejo, dostop do rokopisov pa mu onemogočuje gosta, lesena ograja. Vendar pa mu knjižničar pri posebni odprtini rad pokaže rokopise, katere želi videti. Največja dragocenost knjižnice je danes nedvomno sirski prevod evangelijev, ki je najstarejši te vrste: pergamentni rokopis je vsaj iz 5. stoletja.

V knjižnici sinajskega samostana

Zanimivo je, da hrani sinajski samostan tudi lepo število starih, večinoma na pergament pisanih cerkvenoslovanskih rokopisov, ruskega, srbskega ali bolgarskega porekla. Shranjeni so v posebni omari, kjer stojijo vsi skupaj, čeprav dokaj različni po velikosti, starosti in vezavi. Že na hrbtu se jim pozna, da so zelo stari, iz enajstega in poznejših stoletij. Nekateri so vezani prav lično, drugi se komaj skupaj drže in so jim izgubljeni posamezni listi. Vsega skupaj je v knjižnici 41 starocerkvenoslovanskih rokopisov, 59 cirilskih in 2 glagolska. Slednja dva, od katerih predstavlja eden zbirko psalmov (»Psalterij«), drugi pa cerkvene molitve (»Evhologij«), sta posebno stara in znamenita, zato jih menihi skrbneje hranijo in čuvajo kot druge.

Dasi je bilo v tej knjižnici že dosti učenjakov, ki so se ustavili tudi ob slovanskih rokopisih, vendar Evhologij do sedaj še ni bil natančno preiskan. Strokovnjaki v slovanskem jezikoslovju so ga sicer večkrat videli, a niso imeli časa, da bi ga na kraju samem temeljito preštudirali ali prepisali. Ker je bil v katalogu in na hrbtu pomotoma označen kot psalterij, ga zadnji čas obiskovalci sploh niso več dobili na vpogled; med slovanskimi filologi je zato nastala bojazen, da se je rokopis zgubil, založil, ali da vsaj ni več dostopen. Ta pomota se je po srečnem naključju

leta 1955. odkrila in ljubljanski Akademiji znanosti se je posrečilo, da je po posebni prijaznosti sedanjega knjižničarja o. Joakima celo dobila natančno izgotovljene fotografične posnetke vseh strani tega rokopisa. Tako je mogla Evhologij izdati v obliki, ki strokovnjakom v slovanskem jezikoslovju popolnoma nadomešča izvorni rokopis.

Ob tem častitljivem spomeniku stare slovanske književnosti se nazorno kaže, kako vzvišeno kulturno nalogo so vršili stari samostani, ki so ne samo zbirali, ampak tudi čuvali skozi dolga stoletja dragocene književne spomenike in jih tako rešili pozabljenosti. Sinajski samostan je eden izmed mnogih, ki še danes častno vrše to vzvišeno kulturno poslanstvo.

Slapar Pavel

Fatima

5.

Nasprotovanje.

»Bom videl, če boš govorila ali ne...«

tri zapreti. Skliceval se je na tedanje postave, po katerih je bilo vsako shajanje izven cerkva prepovedano. Uverjen je bil, da bo fatimskih dogodkov takoj konec, če prepreči, da otroci določenega dne ne bodo mogli priti v irijsko dolino. Toda motil se je.

Marija je vseeno držala obljubo. Ob določeni uri je vsa množica slišala običajni grom in videla blisk, nato pa se je nad pritlikavim hrastom prikazal oblaček, ki se je po desetih minutah razgubil v višave. Izreden pojav je pomirjevalno vplival na množico, ki je že hotela nad župana, da osvobodi otroke s silo.

Župan je medtem otroke trdo zasliševal. Samo Lucijino zasliševanje je naraslo v debel zapisnik. Predvsem je hotel zvedeti »skrivnost«, ki je otroci niso marali izdati. Mrmral je:

»Bom videl, če boste govorili ali ne, pa če vas bo treba ubiti!«

Pastirčki so pripovedovali o vsem drugem, a o skrivnosti so molčali kot grob, ker jim je tako velela nebeška Gospa.

Novica o fatimskih dogodkih se je hitro širila. Fatima je postala znana po vsej Portugalski. Nenavadne pojave je obravnavalo tudi časopisje. Katoliški tisk je bil previden in je o Fatimi samo kratko poročal. Protiverski časopisi pa so pisali zaničljivo in posmejljivo. Poročali so »o treh božjastnih otrocih... o podlem podpihovanju nevednega ljudstva... o nevarnostih za republiko... o izmišljenih čudežih, ki jih dobičkaželjna duhovščina baje uprizarja v Fatimi« itd. Vendar protiverska gonja svojega namena ni dosegla. Dne 13. avgusta 1917. se je nabralo v irijski dolini do dvajset tisoč ljudi z vseh strani Portugalske. Gnetli so se okrog znamenitega pritlikavega hrasta, molili rožni venec in prepevali svete pesmi. Otroci pa, dasi je poldan že odzvonilo, ni bilo od nikoder. Župan je dal vse

Ko ni šlo zgrda, je poskusil župan zlepa. Mamil jih je s sladkimi obljubami, jim ponujal celo pest zlatnikov, a brez uspeha. Župana je minila potrpežljivost. Velel jih je zapreti v občinsko ječo ter jim zagrozil, da bo poslal ponje rablje, da jih bodo žive sezgali. Neizkušeni pastirčki so mu verjeli. Hiacinti je bilo le to hudo, ker ne bo nikdar več videla domačih.

»Ne jokaj,« jo tolaži Francelj. »Če ni mame, nič zato. Tudi to darujmo za grešnike!« S povzdignjenimi rokami takoj doda: »Moj Jezus, iz ljubezni do tebe in za spreobrnjenje grešnikov!« Hiacinta pa še vsa solzna nadaljuje:

»In za svetega očeta ter v zadoščenje za vse žalitve, zadane brezmadežnemu Srcu Marijinemu!« Nato vzame svetinjico za vratu, jo obesi na žebelj na steni in vsi trije začno moliti rožni venec. Drugi jetniki so ginjeni; tudi oni drug za drugim pokleknejo.

Čez nekaj ur jih župan pokliče predse. Razprava se znova prične in ker ni uspeha, seže po poslednji zvijači: Stražnikom veli, naj »pripravijo velik kotel z vrelim oljem, da bodo upornike žive cvrli.«

Otroci se zelo prestrašijo. Stražniki jih odvedejo v posebno sobo. Čez nekaj časa pride župan in pokaže na Hiacinto: »Ti boš prva, če ne poveš! Z menoj!« Sedemletni otrok je popolnoma miren; o skrivnosti ne izda niti besedice.

Francelj je medtem kar dobre volje: »Če nas umore, kakor pravijo, bomo kmalu v nebesih. Kakšno veselje! Bog ne daj, da bi bilo Hiacinto strah! Eno zdravomarijo bom zmolil zanjo.«

Čez čas se vrata odpro: »Ena je že skončala. Zdaj si ti na vrsti. Povej svojo skrivnost!« Po teh besedah odvedejo Franceljna.

Lucija je prepričana, da gre zares, vendar je mirna in se samo priporoča Materi božji. V resnici pa je bila vse skupaj samo županova zvijača.

Ko je sprevidel, da nič ne opravi, jih je na Veliki Šmaren dal zapeljati v fatimsko župnišče, od koder so otroci veseli tekli domov.

Naslednji dan so se šli zahvalit v irijsko dolinico za zmago, ki je bila vsa Marijina. Ker so jo zamudili tujnajstega, so jo tem bolj željno pričakovali za drugi mesec. Marija pa je prišla prej.

Bila je nedelja 19. avgusta. Lucija je s Franceljnom in njegovim bratom Ivanom pasla v Malih doleh. Nenadoma zapazi, da se ozračje temni. Zabliskalo se je kakor ob drugih videnjih. Takoj pošlje Ivana po Hiacinto, ki je ostala doma. Ko ta vsa zasopla prihiti, se je drugič zabliskalo in takoj nato zagledajo nebeško Gospo nad podobnim, toda višjim drevesom kot druge kratki.

Nebeška Gospa je potožila nad nasilnostjo, s katero so jim onemogočili zadnje snidenje. Spodbujala jih je k molitvi rožnega venca in jim naročila, naj tudi naslednja dva meseca pridejo ob določenem času v irijsko dolino.

Nato ji žalost zasenči lepi obraz. »Molite«, pravi, »veliko molite in darujte žrtve za grešnike! Vedite, da pade mnogo, prav mnogo duš v pekel, ker ni nikogar, ki bi se žrtvoval in molil zanje!«

Prikazen je trajala približno deset minut. Otroci so nato drevesu, na katerem je stala lepa Gospa, odsekali rogovilast vrh in ga nesli domov. Ko so šli mimo Lucijine hiše, je Hiacinta zaklicala: »Teta, spet smo videli Mater božjo. Poglejte, teta: eno nogo je imela tu, drugo pa tu —« in je kazala na upognjena vršiča.

Teta je vzela vejo v roke. Vsi v hiši so tedaj začutili močno in prijetno vonjavo, kakor po neznanem cvetju. Glas o vsem tem je šel od ust do ust.

Dne 13. septembra se je zaradi tega v irijski dolini zbralo do trideset tisoč vernikov.

Kdor je res prijatelj »Naše Zvezde«, jo prebera vso!

Na sveti večer

Moja študentovska sobica in v njej sveti večer.

Brez božičnega drevesca, brez potic in brez kadila. Le na koncu mize majhne jaslice in pred njimi svečka.

Nekdo je potrkal. Gospodinja je: »Pa bi prišli k nam, gospod Polde, da ne boste na božični večer tako sami...«

»Hvala, gospa, bom kar tu ostal.« Gospodinja je odšla. Tesneje sem se zavil v plašč in strmel v medlo osvetljene jaslice... in sanjal z odprtimi očmi...

Sveta noč, prepojena s hrepenenjem vsega leta, z blagoslovom božičnega miru. Začutil sem, kako me je objel sveti večer... Od doma je prišel k meni v mojo mrzlo sobico. Vsi so prišli, mati, oče, Jože, Vinko, Majdica. In zadišalo je po kadilu, po svežih poticah in začutil sem toplo peč. Pred mano so bile naše jaslice in vse polno malih svečk.

Pa se je sklonila k meni mati: »Sinko, glej, ti ne moreš domov, pa smo mi prišli k tebi, da ti ne bo na sveti večer hudo...«

»Ah, mati!«

»Obriši si solze, moj Polde, saj smo mi pri tebi in tu bomo praznovali nocoj sveti večer.«

In bilo je vse kot nekoč... Polna soba smeha, radosti, veselja. Oče kot praznik, mati vsa zlata, Jože in Vinko razposajena in Majda: »Viš bratec, kako lepo je, kadar si ti doma.«

Gledal sem jaslice. Kipci so mi bili vsi znani: Jožef, Marija, Jezušček, osliček in kravica, trije pastirčki in šest ovčk. »Oho Majda, ste letos kupili novo ovčko?« Sestra je tega vprašanja komaj čakala: »Ne, bratec.«

»Saj si vendar lani, ko smo imeli šest ovčk, eni odbila glavo, letos pa jih je zopet šest.«

Majda vsa v smehu: »Vidiš ovčko, ki...?«

»Tišči glavico v grmovje...?«

»Oh Jurček, saj tišči samo vrat...«

In sestra je bila zopet pri materi: »Mamica, daj, zapoj nam Sveta noč, blažena noč.«

»Saj še ni čas; o polnoči, ko se bo Jezušček rodil, Majdica, veš?«

»Ah mamica, prosim.«

Mati je ubogala. Skoraj šepetaje je začela peti:

»Sveta noč, blažena noč...«

Nato smo peli vsi. Triletnemu Vinku je žarel obraz in ko sem se sklonil k njemu, mi je začebljajal: »Kako lepo, lepo...«

Sveta noč, blažena noč... Sestra je sedela pri klavirju, jaz pa sem igral violino in moje strune so pele, kot nikoli poprej. Roka je vodila lok, kakor je hotelo srce. Betlehemska poljana je bila blizu, sveta noč je bila tu. Kje je bil tedaj nemir, ki me je spremljal vse leto? Pozabil sem na vse. V moji duši je vse pelo in neznan sila je vodila lok po strunah. Moja pesem je pela o hrepenenju nemirnega srca, o temnih sencah, ki se jih bojim, o mrzlih dneh, ki so tako žalostni, o soncu in zdravju, o jasnih zvezdah v temnih nočeh. Pesem je prehajala iz tihih zvokov v glasno melodijo, polno blaženosti svetega večera.

Ko sem končal, sem imel rosno čelo. Pri meni je stala mati: »Sinko, ali ni nocoj lepo?«

»Seveda, mamica?«

Tedaj je oče odprl okno. Pri fari v dolini so peli božični zvonovi. Vsi smo utihnili. Polnočni zvonovi, potice, tako toplo... in doma, doma na sveti večer...

Takrat pa je ugasnila svečka pred jaslicami in z njo sanje božičnega večera, božičnega večera v moji študentovski sobici.

Posvetimo se brezmadežnemu Srcu Marijinemu

Splošno znana je že napoved Marijina, ki se je leta 1917. šestkrat prikazala trem pastirčkom v Fátimi na Portugalskem, da bo izbruhnila nova hujša vojska, če ljudje ne bodo nehali žaliti Gospoda Boga. Novo dobo miru in vse z mirom zvezane dobrine pa je obljubila, če se svet posveti njenemu brezmadežnemu Srcu.

Dne 31. oktobra letos je papež Pij XII. kot skupni oče velike krščanske družine, kot namestnik Onega, kateremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, posvetil brezmadežnemu Srcu Marijinemu ves svet — tudi nas.

Mi pa se moramo pridružiti tej posvetitvi in jo odkrito ter vdano ponoviti, da bomo tudi sebe osebno in vse naše občestvo posvetili brezmadežnemu Srcu in bomo tako bolj vredni obljub, ki jih je dala usmiljena Mati božja. Da bo naša posvetitev resnična in prava, učinkovita za vse naše zasebno in javno življenje, se moramo primerno temeljito pripraviti, da bodo naše duše sposobne sprejeti velike milosti — sadove te posvetitve.

V ta namen bomo opravili pobožnost peterih prvih sobot od januarja do maja prihodnjega leta, ob koncu šmarnic pa, 30. maja, se bodo vse župnije in vsa škofija posvetile brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Pobožnost prvih sobot bomo združili z dosedanjo pobožnostjo prvih petkov. Ni treba drugega kakor da še v soboto po prvem petku prejmemo sv. obhajilo, molimo en del rožnega venca in tako četrt ure razmišljamo skrivnosti rožnega venca. Vse pa v namenu, da zadostimo Mariji za grdenje in kletve, s katerimi se tudi med nami nehvaležno žali.

Vsa podrobnejša navodila bodo sledila v cerkvenih oznanilih in deloma v tisku.

Vse drage vernike ljubljanske škofije pozivam in prosim, da se udeležujejo pobožnosti peterih prvih sobot, da se tako duhovno dobro pripravimo za skupno posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu v trdnem upanju, da bo po Marijini priprošnji Bog izpolnil, kar je Marija obljubila, namreč da se bo spreobrnil veliki narod, ki trpi pod jarmom brezboštva, in da bo svetu podeljena doba miru — če bomo mi resno in dosledno storili, kar je pogoj za to: da se spreobrnemo in nemo Gospoda Boga žaliti.

Ljubljana, 5. decembra 1942.

† Gregorij Rožman, škof ljubljanski.

Is življenja kongregacij

Posvetitev dijaških kongregacij na praznik Brezmadežne v ljubljanski stolnici bo za vse kongreganiste in kongreganistinje svetla točka mladosti. Z njo smo se v popolni iskrenosti darovali Marijini ljubezni — njenemu ljubečemu srcu. Bilo nas je polna cerkev, gotovo veliko nad tisoč. Prevzvišeni g. škof nam je pridigal, nas posvetil Mariji in nam podelil izreden blagoslov, ki ga je sveti oče Pij XII. prav nam slovenskim dijakom in dijakinjam naklonil. Med mašo smo pristopili tudi k obhajilni mizi, kongreganisti pri glavnem, kongreganistinje pa pri oltarju svetega Rešnjega Telesa. Hvaležni smo svetemu očetu, da je posvetil ves svet Mariji, hvaležni našemu škofu, da je ravno dijaške kongregacije prve v svoji škofiji tej posvetitvi pridružil, najbolj pa hvaležni Mariji, ki je našo posvetitev gotovo rada sprejela. Hočemo biti apostoli Marijini: vsak dan bomo molili rožni venec, vsak mesec pa na prvo soboto po njeni želji pristopili k pravemu obhajilu. Tako bodi!

Kongregacijsko delo se letos v vseh kongregacijah vrši po enotnem načrtu. Škofijsko vodstvo DMK nam pošilja

mesečne okrožnice z gradivom za tedenske sestanke, ki gredo v tri, oziroma štiri smeri: prvi je kot shod marijansko kongregacijski, ostali pa evharistično liturgični, aktualno-apologetski in apostolsko misijonski. Posamezne točke dnevnega reda izdelamo sami. Tako so sestanki smotni, vendar pestri in zanimivi.

Kongregacija Marije Pomočnice na Rakovniku. Po dolgih počitnicah smo se zopet vsi kongregantisti zbrali okrog svoje kongregacijske Marije. Katehet g. Lambizar nam je prikazal Marijo kot vzor poduhovljenega in k Bogu usmerjenega življenja. Njo smo si s pesmijo znova izvolili za svojo Mater in Vodnico. Zaradi uspešnejšega dela smo se razdelili v tri skupine, katerih prefekti so: Cerar France za zunanje, Slak Friderik za višješolce, Mivšek Ivan za nižješolce. Cerkvene shode bomo imeli skupno v naši cerkvi. Naše geslo: Vse po Mariji za Jezusa!

Misijonski drabiž

V misijonskih deželah, ki merijo 64 milijonov kvadratnih kilometrov in v katerih živi dve tretjini človeštva, je po najnovjši statistiki:

Bellouard — R. Sušnik

Dekle, ki ne veruješ več

»Ne verujem več!« Kako pretrésljivo priznanje! To je krik groze, obtožba proti vsem ljudem in stvarim! Vera in upanje sta v tebi zamrla. Kaj hočeš reči s temi besedami?

Življenje ti je pokazalo mnogo senčnih strani, zato ga obsojaš. Življenje zate ni lepo, ne koristno in ne vredno slave. Četudi ne veruješ, se mu zaradi sile razmer podvržeš, brez prepričanja, brez veselja in ljubezni. Življenje si uvrstila v vrste lažnivih in varljivih stvari. In vendar si še mlada!... Življenje si pozvala pred sodišče, sodila si ga, ni se ti zdelo vredno, da bi ga obsodila. Zadoljuješ se s tem, da ga pokrivaš s svojo nevero in tako prezirljivo zavračaš.

Ne veruješ več v ljudi: v može, žene, mladeniče, dekleta, s katerimi živiš in si jim včasih zaupala. Dolga leta si jih spoštovala in občudovala. Ne veruješ več v njihovo odkritosrčnost: vsi lažejo. Včasih zaradi dobička, včasih zaradi lahkomišlnosti. Vsa lepa zunanost služi samo zato, da skriva umazano resničnost... Laž je v očeh, na jeziku, v nežnosti... Vsa njihova požrtvovalnost je v bistvu laž.

Ne veruješ več v njihovo neomajnost. Praviš: še zdaleka niso tako trdni kakor mogočna drevesa, ampak ravno nasprotno, podobni so slabotnemu trsu. V svoji nestalnosti so podobni potočku, ki v svojem toku neprestano spreminja svojo smer. Šaj so s samim seboj v neprestanem nasprotju... Ljudje so »hiša zidana na pesku«. Ubogo človeštvo! Vse se giblje in izpreminja, mineva, beži. Takšen je po tvojem mnenju nauk življenja. Očitaš si, da ga dolgo časa nisi poznala.

Ne veruješ več njihovi nesebičnosti. Vsi ljudje brez izjeme so sebičneži. Kadar dajejo, iščejo sebe. Enako delajo, kadar ljubijo, žrtvujejo... Zaradi sebe hlinijo velikodušnost, da si pridobe zaupanje. Po tvoji sodbi je dvojje vrst ljudi: naivni, ki jih slepi videz, vidijo tu in tam nesebičnost, da so od nje očarani. K drugi vrsti pa prištevaš pretkane ljudi, ki povsod vidijo samo sebičnost. Ti si ena izmed pretkanih. V začetku te je vse to zadelo in si veliko trpela. Ščasoma si zavzela svoje stališče, in sicer tako, da se maščuješ nad svojo nekdanjo naivnostjo z oholo nesramnostjo, ki nikomur ne prizanaša.

Ne veruješ več v srečo. Večne sanje, večne preware. S kakšnim navdušenjem si stremela zanjo, hitela si ji nasproti in jo klicala. Bile so lepe mladostne sanje, življenje polno idealizma, lepih na-

črtov in neprestanih naporov. Dobro si čutila, kako se ti je sreča izmuznila, ko je bila že čisto blizu. Morala si priznati, da sreče ni...

Čakala si, da ti bo prihodnost nadomestila, kar ti je preteklost vzela. Danes praviš, da tudi prihodnost ne bo nudila ničesar razen bridkih razočaranj. Če ti drugi govorijo o srečnih ljudeh, se jim trpko smehljaš, molčiš in se jeziš. Toda molk, jeza, žalost pomenijo prav tako tvojo veliko nevero.

Kadar človek ne veruje več v življenje, v ljudi, kako more verovati v srečo, ki je zanj ni, četudi bi v resnici bila.

Ker se ti zdi, da sreče ni mogoče najti na plešišču, si popolnoma prepričana, da je ni mogoče najti niti v cerkvi. Sreče ni nikjer. Kljub temu je treba živeti. Ker bi pa bilo neskončno zlo neprestano misliti na svoj notranji nemir, zato delaš kakor druge: igraš se, smeješ, koketiraš, da drugim delaš vtis, kako se ob vsem naslajaš. V resnici pa ne uživaš ničesar... Zate ni nobene sreče več.

Resnično strašna beseda: Ne verujem več! Ubo-go dekle! Kaj naj rečem tvojemu ranjenemu srcu, da bi moglo še poslušati? Kadar je preveč hudo, je odveč vsaka beseda. Pomilovanja si vredna. Življenja vir je zate usahnil, tvoja duša je suha kakor puščava brez zelenice... Za mnoge nevera pomeni, da se hočejo povzdigniti nad druge, hočejo biti nekaj več kakor druga navadna dekleta. Vsaj to je mogoče trditi prav o tebi.

Svet presojaš preveč enostransko, povsod vidiš le zlo. Kljub vsem tvojim zaničljivim ugovorom je odkritosrčnost, zvestoba, nesebičnost in lepota... Koliko plemenite ljubezni, pravega prijateljstva je na svetu!

Jezus Kristus, najboljši poznavalec duš ni poznal sebičnosti. Videl je vse napake ljudi... Ni ljudi odbijal, ni zavračal njihovih priznanj... Ali je Jezusov evangelij knjiga samih dvomov?... Kristus je jokal, jokal zaradi ljudi in zanje, nikdar pa ni rekel: »Ne verujem več.« Prijatelji so ga izdali, a zato ni rekel: »V prijateljstvo ne verujem več.« Bil je obdan od same laži, pa ni izjavil: »V odkritosrčnost ne verujem več.« Ločil je krepost od greha, višave od nižine, senco od svetlobe, umazanost od veličastnosti...

Kar imenuješ globoko gledanje, v resnici ni drugega kakor izmučen in zatemnjen pogled... Če je naivnost v tem, da preveč veruješ, je mogoče krivica v tem, da ne veruješ ničesar. V zagrenjenosti izdajaš svojo ošabnost.

Morda si izgubila vero v ljudi in življenje, ker si najprej izgubila vero v Boga. Vera v Boga raz-

25 milijonov katoličanov, 22.000 misijonarjev (duhovnikov), 9.000 bratov-laikov, 53.000 misijonskih sester, 76.000 učiteljev, 92.000 katehistov, 33.000 krstitev, 3 milijone katehumenov, 800.000 novokrščencev na leto, 97.000 šol (od najnižjih do univerz) s 5 milijoni gojenci, 1000 bolnišnic s 75.000 posteljami, 3.000 dispanzerjev s približno 50 milijoni obiskovalci letno, 2.000 sirotišnic, 100 gobavskih naselij in zavetišč, 77.000 cerkva in kapel, 400 semenišč s 16.000 gojenci, poleg tega še razne socialne in kulturne ustanove.

Čeprav se zde številke na prvi pogled velike, so silno majhne v primeri z maso poganstva in podobnimi ustanovami v krščanskih deželah. Pomisli samo to, da pride v poganskih deželah na posameznega misijonarja 64.000 poganov, pri nas v ljubljanski škofiji n. pr. pa 75 katoličanov! In približno v takem razmerju je vse misijonsko delo. Zato stoji katol. Cerkve pred težkim in velikim vprašanjem, katerega bodo morali reševati vsi katoličani z združenimi močmi, posebej še izobraženci.

Protestantska dijaška misijonska organizacija »Student Christian Movement«, ki je l. 1939 praznovala svojo petdesetletnico, je do leta 1933 poslala v misijone 3.500 svojih članov. Vsi so se posvetili misijonski službi, a v različnih poklicih: kot misijonarji, misijonski zdravniki, profesorji, učitelji itd. Velikanski uspehi protestantskega dijaštva v službi misijonov so vzpodbudili tudi katoliške akademike, zlasti v Nemčiji, Belgiji in v Franciji, da so pričeli z misijonsko akcijo. Po

vseh večjih katoliških deželah pa so se že organizirale dijaške misijonske organizacije, ki pripravljajo pot velikopoteznemu misijonskemu delu med izobraženstvom. Kmalu se bodo tudi tu pokazali bogati sadovi. Ali ne bi kazalo nekaj podobnega napraviti tudi pri nas?

Misijonsko delo po slovenskih dijaških kongregacijah se pozivlja. Vsaka kongregacija ima po navodilih VDMK mesečno po en misijonski sestanek. Ti sestanki služijo kot pobuda za organizirano misijonsko delo (Liga malih misijonarjev, DSV).

Poznate Dejanje sv. Detinstva (DSD)? To je mladinska misijonska ustanova, ki pa nikakor ni omejena samo na otroška leta. Saj pravi § 5. notranje uredbe: »Vsi starejši morejo ostati oziroma pristopiti k DSD kot zavezniki. Tudi ti so prav tako deležni vseh molitev, zaslug in odpustkov, ki so bili DSD podeljeni. Pohvalno omenjamo, da dijaki škofijske gimnazije zberejo vsako leto znatno vsoto za DSD. Ali jih ne bi mogli posnemati tudi drugod? Potrebne tiskovine so gratis na razpolago pri škof. voditelju DSD ali v papirnici »Ničman« na Miklošičevi cesti.

J. Riboulet

Nasveti za duševno delo

Sprašuj si vsak dan svojo vest. Človek se le prerad povišuje, svoje napake skriva ali jih opravičuje. Bodi do sebe iskren in ne boj se priznati slabih nagnjenj in strasti, ki bi te rade nadvladale. Sprašuj si svojo vest in vodi proti napakam oster boj do zmage.

Najprej si napravi načrt. Premisli, v čem se hočeš popraviti, nato si začrtaj pot. Od nje nikdar ne odstopi.

Nikar ne odstranjuj vseh napak hkrati. Preuči, katera je najbolj nevarna in osnovnega pomena. Tako je storil mladi David. Ko je bil premagan Goliat, se je vdala vsa vojska Filistejcev. Učeni Franklin se je hotel navaditi trinajst dobrih lastnosti. Vsako je vadil po en teden in to je vršil po štirikrat na leto.

Nikar ne reci, da to ni zate, da si, kar pač si, da se značaj ne da popraviti. Tako govorjenje je znak notranje slabosti in izdaje. Sokrat je bil eden najslabših Grkov; s skrbno vajo v kreposti pa je postal eden najboljših. Sv. Frančišek Saleški je bil zelo nagnjen k jezi. S stalno vajo je postal eden najbolj potrpežljivih in ljubeznivih ljudi.

Slavnemu glasbeniku Massenetu je rekla mati, ko je bil star šele 10 let: »Tu imaš mali zvezek. Vsak večer, preden greš spat, moraš napisati, kaj si čez dan videl ali storil. Če si storil kaj slabega, moraš tudi napisati v zvezek. Mogoče se boš prav zaradi tega varoval slabih dejanj.« Veliki glasbenik je priznal, da mu je ta opomin matere zelo koristil. Mladi Peter Poyet je o sebi zapisal: »Nikar se ne bojmo pogledati resnici glede sebe v obraz. Četudi je težko, vseeno storimo. Priznam, da sem še preveč nestrpen. Prerad govorim. Nisem dovolj veliko-dušen. Poslušam glas mesa... Požrešen sem še vedno. Težko mi je to priznati, ali težkoča mine, ostane pa vesela zavest, da sem bil iskren do sebe.«

Poskusi tudi ti in spoznal boš korist spraševanja vesti. Ta te bo vsak večer vrnila na pravo pot.

Vsak dan vsaj nekaj minut misli o velikih resnicah. Ne boj se besede »premišljevanje«. Resen študent vsak dan mnogo premišljuje, ko išče rešitve šolskim nalogam ali matematičnim problemom. Tako razmišljaj tudi o velikih resnicah: Bog, duša,

svetljuje in izpodbija vse tvoje dvome. Veliki skeptiki v zgodovini so bili obenem tudi neverniki.

Najboljši ljudje še verujejo v življenje, v človeka, v Boga. Zakaj vztrajaš v zmoti?

nesmrtnost, večnost, pekel, nebesa... Te resnice te bodo prevzele in vedno bolj boš videl, da se je edino Boga treba okleniti. Mladi znanstvenik Dupin je zapisal v svoj dnevnik: »Sreča, ki jo je edino treba iskati, je v onostranosti. Mama mi je rekla, da jo beseda 'večnost' plaši. O, mene pa ne, saj v tem vidim cilj svojega življenja.«

Premišluj, da boš velike resnice globlje poznal. Večina ljudi ne gre v globine.

Premišluj, da ti bodo tvoje dolžnosti do Boga in do sočloveka bolj jasne. Posebej razmišlaj o velikih svojih dijaških dolžnostih.

Premišluj, da si izprosiš božjega blagoslova. Dobil ga boš.

Ne izgovarjaj se, da nimaš za to časa, saj čas ti je dan ravno za to, da se pripraviš na večnost. Za zabavo in študij dobiš dovolj časa, le za utrditev svoje vere se ti ga zdi škoda.

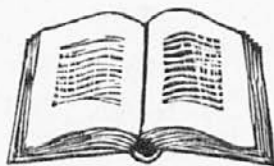
Vedi, da so vsi resnični in veliki znanstveniki tako delali. Veliki fizik Euler je molil mnogokrat med dnevom, zvečer pa je redno zbral svojo družino in učence ter jim prebral in razložil poglavje iz sv. pisma. Ampere je zapisal: »Blagor človeku, ki se ne trudi za prazne reči, ampak išče predvsem Boga. Ne uravnaj svojega življenja po svetu, če hočeš ostati blizu resnici.«

Tako so delali veliki učenjaki. Še danes jih je na raznih vseučiliščih mnogo, ki vsako jutro nekaj časa premišlujejo o velikih resnicah življenja. Ko so se napili zjutraj pri takih izvirih, so močni za ves dan.

Življenje s knjigo

Moč lepe knjige je v tem, da plemeniti duha, prebuja duhu vse njegove sile v polno občutje življenja, ker mu poustvarja življenje v večji silnosti in izrazitejših oblikah. Tudi v leposlovnih knjigah se človek marsičesa nauči, a prvi namen take knjige vendar ni ta: v prvi vrsti je njena moč v tem, da te osvaja z občutjem lepote, ti budi sočutje, zavzetost in ljubezen do spoznanih vrednot. Vse to

Nove knjige

Mladinske: Mlada Vesna (Radislav Rudan), Nebeška lestvica (Mirko Kunčič) in Med pritlikavci in velikani.

Te tri knjižice je našim najmlajšim poklonila Ljudska knjigarna za Miklavža. Lahko so jih veseli.

Rudanova »Mlada Vesna« je ljubka zbirka preprosto dojetih otroških pesmic, v katerih oživi naivni svet otroških predstav in predmetov: živalce, sonce, leto, dnevi, rože... Iz nje veje tisto veselo, zdravo razpoloženje, kot ga najdemo v narodni otroški pesmi, ki raste neposredno iz življenja. S to zbirko se je pesnik uvrstil v krog naše najboljše mladinske pesmi, kakršno so nam dali Zupančič, Golar in Levstik. Manj posrečene pa so šablonske risbe Ksenije Prunkove, ki dajejo knjižici osladen prizvok. Cena 12 in 15 lir.

V Kunčičevi »Nebeški lestvici« se naivni svet otroške fantazije in pravljичnosti umika vsakdanjemu življenju. A škoda! Kolikšna razlika je na pr. med sočnim Timermansovim podajanjem podobnih zgodbic in Kunčičevim moraliziranjem. Čas zahteva pač svoj davek in niti otroci niso prikrajšani zanj. Vendar pa bodo v splošnem tudi to zbirko sprejeli s tisto radostjo kot prejšnje Kunčičeve zbirke (Najdenček Jokec, Ptiček z dvema kljunčkoma itd.).

Knjigo poživljajo večinoma dobre Podrekarjeve ilustracije. Cena 21 lir.

Tretja knjiga, »Med prtilikavci in velikani«, nas popelje v čudežne dežele, katere prebrodi Guliver, junak Swiftovih »Guliverjevih potovanj«. Dosedanje slovenske priredbe prvega dela te knjige (Turk, Učiteljska knjigarna, Ciril-Methodova knjižnica i. dr.) so našle v otroških srcih velik in topel sprejem. To opravičuje novo izdajo, zlasti ker je lepo opremljena s slikami Ivana Romiha, ki je otrokom z veliko fantazijo pričaral svet bajnih prtilikavcev in velikanov. Izdajo je priredil v močno skrajšani obliki Tone Glavan. Želeli pa bi, da bi Slovenci dobili tudi prevod celotnega Swiftovega dela »Guliverjeva potovanja«, knjige, ki ni samo (morda sploh ne!) otroško branje, ampak krepka satira, v kateri bi mogoč tudi naš čas najti dobro lekcijo. L.

Mohorjeve: Kolar, Slovensko berilo, Mlinar Bogataj (Jan Plestenjak) in Quo vadis? (Sienkiewicz-Glonar).

Čeprav novih mohorjevkih nismo prejeli v oceno, smatramo za svojo dolžnost, da jih kratko javimo in priporočimo. Saj vsi vemo, kaj je bila in kaj mora Mohorjeva družba našemu narodu ostati, in vemo še posebej, kaj je s »Cvetjem« nudila tudi nam dijakom. Zato smo vsakega njenega cveta in sadu dvakrat veseli.

O Mlinarju Bogataju in Quo vadis-u moremo

Darujte v tiskovni sklad

NAŠE ZVEZDE

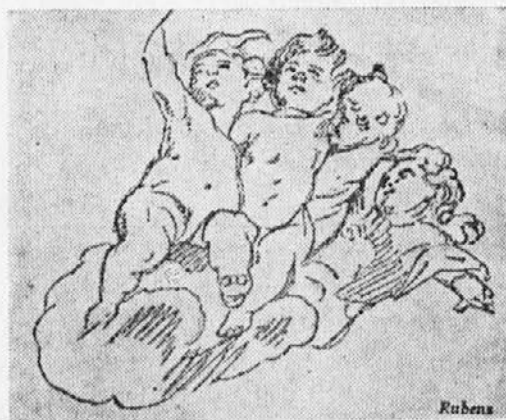
Kraljica miru pri uršulinkah v Ljubljani

more prav razumeti le tisti, ki je že kdaj občutil, kako ga je osvojila lepa povest, lepa pesem, kako ga je prevzela do dna srca. Naravoslovec Darwin piše o sebi: »Do tridesetega leta in še dalje mi je bila poezija vseh vrst v veliko veselje; še kot dijaku mi je bilo branje Shakespearovih (Šekspirovih) del, zlasti njegovih zgodovinskih dram, nenavaden užitek. Že mnogo let sèm pa ne prenesem več, da bi bral tudi le vrstico poezije. Še pred kratkim sem poskusil brati Shakespeara, a se mi je zdel tako nezno dolgočasen, da mi je kar slabelo. Zdi se, da mi je duh postal kakor stroj, ki iz zbranih dejstev melje splošne zakone; ne morem pa razumeti, zakaj je to delovanje povzročilo ohromitev tistega dela možganov, ki urejajo višje užitke. Ko bi še enkrat moral začeti življenje, bi si postavil za pravilo, da vsaj enkrat v tednu berem nekaj poezije in poslušam nekaj glasbe; tako bi si morda ohranil sedaj ohromele možganske dele. Pomanjkanje teh užitkov je pomanjkanje sreče, pomanjkanje, ki škoduje razumu in zaradi oslabitve čustvenega ustroja naše narave še zlasti našemu нравnemu življenju.« Česar ni mogel Darwin, napravimo mi, ki nam je še mogoče.

Po katerem ključu pa naj knjige beremo, kako izbiramo, kako kupujemo? Tu je treba opreznosti in previdnosti v povodnji vsega, kar izhaja. Ni vse za vsakogar... Gotovo pa je, da je za vsakogar na prvem mestu domača knjiga, ker iz nje dobiva sebi najprimernejše hrane, krepi svojo narodno povezanost v občestvo. Brati je treba knjige s pravim čutom za miselne in čustvene vrednote v njej, da kdo ne hlasta radovedno samo po zunanji zgodbi, a ob koncu ne ostane v duši nič ubranosti in spoznane resnice in lepote. Zato je treba brati počasi in natančno, s premislekom, kakor pravimo.

Še besedo o kupovanju in hranitvi knjig. Nekateri zelo veliko bero, a nič ne žrtvujejo za knjigo. Ali je to prav? Če delajo to po sili razmer, a si knjig žele, potem seveda ni mogoče ugovarjati. Toda je že tako: kar ima človek res rad, to ima rad prav zase, samo zase. In imeti svojo lastno knjigo je poseben užitek, ki ga more roditi le ljubezen do knjige. Če preberem knjigo, ki sem si jo le izposodil, imam vendarle občutek, da se je nisem osvojil, tudi notranje ne, medtem ko s svojo lastno knjigo živim, si zapišem vanjo opombe, jo poznam tudi po zunanosti in si lahko brž pokličem v spomin, kar se mi zdi potrebno. Zasebna knjižnica je nekaj čisto drugega kakor javna ali celo skladišče knjig v knjigarni. To ni le orodje duševnega dela, marveč kar kos živčevja in življenja posebno pri izobražencu. Komur so tako knjižnico iztrgali, občuti, kakor da so mu posekali ude, kakor da so drevesu oklestili veje. Zato je zasebna knjiga posebna vrednost, ki daje svojski užitek in budi na poseben način ljubezen do njenih notranjih vrednot. Zato kupovanje knjig ni merjeno po premoženjskih sposobnostih, marveč po ljubezni do knjige in nje vsebine. Žrtev za knjigo je žrtev za omiko sebi in narodu.

(Koledar Družbe sv. Mohorja 1945, 61—62.)

reči, le, da bosta prijetno branje. Več naj sodijo strokovne kritike.

Bolj zanimiv je koledar, ki hoče biti samo koledar in nič drugega. Zamisel je posrečena, a za popolno izvedbo bi bilo treba še več žrtvovati. Če naj bi bil res vedno pri roki, bi moral biti vsekakor vezan. Morda bo mogla družba vsem udom brez doplačila kdaj tudi to nuditi in potem proti zmanjšanemu formatu res ne bo prigovora, zlasti ker so nekdanji Mohorjev koledar zdaj že drugi koledarniki posneli.

Najbolj pa nas je razveselilo »Slovensko berilo«. To je ljudska čitanka, v kateri najdeš vse slovenske pesnike in pisatelje. Veliko je vredno, da je pri vsakem tudi slika. Knjiga bo zato lahko tudi dijaku služila v pomoč pri spoznavanju domače literature in je sama vredna petnajstih lir, kolikor je bila lani udnina. Kadar bo Mohorjevi mogoče, naj nam izda še popolnejši izbor!

Kdor more, naj knjige naroči! J.

Veselja dom

Čudovita knjiga za dolge zimske večere in puste ure življenja, ki nam jo je v »Slovenčevi knjižnici« podaril prof. Miklavž Kuret. Bolj primerne daru nam še sam nebeški Miklavž ne bi mogel prinesiti v teh časih. Je to zbirka

iger in razvedril vseh vrst, ki si jih more brez posebnih stroškov in priprav privoščiti vsaka družina in posameznik. Namenjene so v prvi vrsti družini, ki naj bi postala — veselja dom.

Knjigo moramo toplo pozdraviti tudi kot nevsiljivo, pa uspešno vzgojiteljico; kajti igra ne nudi samo zabave in razvedrila, marveč tudi bistri duha, plemeniti voljo, budi zavest odgovornosti in skupnosti, vzgaja k borbenosti in vztrajnosti. Ker pa je urednik knjige črpal predvsem »v bogati zakladnici slovenskega narodnega izročila« — kot sam pravi v uvodu — oživlja in poživlja v nas ljubezen do rodne zemlje in domačije.

V knjigi, ki ima tri dele, najdeš vse, kar hočeš. Če pa še kaj sam znaš in veš, pa te urednik prosi, da mu sporočiš, da bomo kdaj dobili še bolj popolno zbirko domačih iger in razvedril. Knjigo toplo priporočamo vsem dijakom in dijakinjam: broširano dobe vsak del po 9 lir, vse tri dele skupaj vezane pa za 40, ali na boljšem papirju za 70 lir. Zares lepo darilo za Miklavža ali za božič. Svetujemo pa vsem, da igre in zabave, ki jih še kdo pozna in so kjer koli v narodu doma, popišite in sporočite uredniku.

Ne pozabi na
prvi petek in
prvo soboto!

Po Mariji k
Jezusu!

Vlado Rošče:

Polnočnica

Polnočnica, polnočnica!

*Zvonovi se v temo
razlegajo, razlegajo
pod zvezdnato nebo.*

*In vétra dih, in vétra dih
zanaša sneg v rebrí,
in plamenic, in plamenic
nam plamen valovi.*

*Zardeli smo, zardeli smo
vsi sredi polj v obraz,
in deklicam, in deklicam
prižiga lica mráz.*

*In zvon zvoní, in zvon zvoní
in spremlja nas oso pot
in poje hrib in poje plan,
da rojen je Gospod.*

*Čez hrib — čez plan, čez hrib — čez plan
gre zasnežena gáz
lahno sneži, lahno sneži
nebeška milost v nas.*

*Od vseh strani, od vseh strani
prihajajo ljudje
in smeh in vrisk, in smeh in vrisk
zdaj čez poljane gre.*

*In zvon zvoní, in zvon zvoní
in cerkev vsa žari;
tam v jaslicah, tam v jaslicah
nebeško Dete spi.*

*Ker sveta noč, ker sveta noč
k nam spušča se z neba.
Prosimo jo, prosimo jo
naj nam pokoja da.*

T. Kralj

En kralj je rojen čez kralje vse

En Kralj je rojen čez kralje vse, Betlehem še ne spozna Ga
 Kar se jih znajde na svetè, Za spoj'ga Kralja in Boga:
 Tudi čez Herodeža, »Mi 'mamo že kralja
 Kralja judovskega, Našega Herodeža,
 Vendar ga nihče ne pozna. Njega spoznamo sada!«

Zbedeli so kralji triji, Kralji to zaslišijo,
 So z neznanih deželah b'li, Se tiho preč obrnejo,
 Od daleč pridejo Hitro spet zagledajo,
 Za svetlo zvezdico, Svillo zvezdo vidijo,
 Jezusu k darom gredó, Še dalj za njo gredó.

Oni od daleč pridejo, Ravno totej prijezdijo,
 Prof' Betlehemu jezdijo, Kjer je Dete rojeno,
 Tamo oni barajo: Tam raz konje skočijo,
 »Kje je Dete rojeno, Na kolene padejo
 k'terega mi iščemo?« In Dete spoznavljajo.

Svoje krone dol jemljejo,
 Nizko se priklanjajo,
 Zaklade še odpirajo,
 Vse Detecu darujejo,
 Za Kralja Ga spoznavljajo.

Slovenska narodna.

Rožni venec molijo . . .

Na sveti večer

Pengov.

Ker ste, gospod urednik, v prvi številki povabili vse, naj popišemo za »Zvezdo«, kako kje molijo rožni venec. Vam pošiljam kratek popis božične molitve pri nas doma.

Rožni venec je v naši vasi še splošna družinska molitev. Kadar poleti zaradi utrujenosti ne moremo moliti vsega, molimo vsak dan po eno desetko in pridemo z »dušami v vica« do nedelje z enim delom ravno do konca. Zadnje dni adventa pa ga molijo vsa

vas v naši podružni cerkvi. Včasih, tako pripovedujejo starejši, so ga molili medtem ko so »nosili Marijo«. Ta lepa adventna navada zdaj prehaja že v pozabo. Pač pa še vedno vse hiše darujejo svečo, da v devetdnevnici pred božičem gori pri molitvi v cerkvi. Čeprav poživljamo molitev s petjem, so vendar adventni večeri enolični in vsi komaj čakamo svetega večera.

Ko na sveti večer vsaka hiša zase po »starodavnem načinu opravi kropljenje, se zbere vsa vaška srenja v cerkvi. Tu odmoli vsa vas skupaj prvi božični rožni venec. Litanijsko pojemo, naprej navadno kak moški, odpeve pa vsi. Vmes prižge domači cerkovnik vse sveče, kar jih je kje v cerkvi. Sledi stara božična pesem: »Cesarja rimskega...« ali pa »Veselite se, ljudje...« Tej pridružimo še druge, zlasti »Sveto noč...« Po nekaj pesmih se uvrstimo v sprevod: spredaj križ, potem svetilke, nato moški, nazadnje ženske. Sprevod gre najprej okrog oltarja, nato pa iz cerkve ven in okoli in okoli cerkve. Zakaj to, ne vem. Je pa čudovito lepo! Fantje v zvoniku pritrkavajo, od drugod se sliši zvonjenje, mi pa čisto tiho za Jezusom in za lučjo... Takrat menda vsi kar čutimo, da je sveti večer. Le škoda, da zadnja leta to procesijo že opuščamo.

Po vrnitvi v cerkev zopet pojemo božične pesmi, kmalu pa bežimo na svoje domove k topli večerji in še toplejši peči. Pri domačih jaslicah seveda molimo še druga dva dela rožnega venca.

Tako obhajamo tudi sveti večer pred Novim letom in sv. Tremi kralji: za vsak večer pa imamo tudi prav posebne, skoraj predpisane običaje in »obrede«. O teh pa drugič kdaj!

Anica Zakrajšek, R. na Notranjskem.

V žingarici.

Že dvoje poletij mi živi žingarica samo še v spominu. Posebno rada mi pride na misel zvečer, ko se z očkom in mamico pripravljamo k molitvi rožnega venca. Tudi v žingarici smo ga molile...

Nek poseben mir je legel vsak večer med žingarske peči. Le Završnica je pela svojo enakomerno pesem po dolini. Tu pa tam se je med vejami zasvetila kresnica. Gong je odpel. Dekleta pa smo se zbrale v kapelici okrog Matere božje. Mali svečki sta utripali na oltarju. Tako lahka, prijetna in zbrana pobožnost se je naselila v sre. S svečkami so utripala naša srca; jagode rožnega venca so polzele med prsti:

»Zdrava Marija...« Molitev je bila lahka, vesela, preprosta. Kakor da se Marija pogovarja z našo mladostjo in brezskrbnostjo...

Naši glasovi niso motili spokojne tišine noči. Njen mir je odseval v notranjem miru naše duše. Danes molim rožni venec drugače. Pa vselej, kadar se spomnim na Zingarico, se mi nekaj njenega miru naseli v srce. V duhu imam vsa takratna dekleta okrog sebe. S pobožno prošnjo mislim na vse in jih izročam Njej: »Zdrava Marija... prosí za nas... zdaj in ob naši smrti uri...«
Cvetka Z.

V Martuljku.

Na rožni venec imam polno spominov tam od otroških let, ko me je stari Gradišar neke nedelje v cerkvi tako oplazil s svojim molkom, da so se jagode razletele pod klopi, pa do zadnje skupne molitve v domači hiši. Vsi ti spomini so lepi, a najlepši je menda oni na rožni venec pod špiikom v mali koči ljubljanskih bogoslovcev. Tam smo molili rožni venec na poseben način, kot menda nikjer drugje.

Klečali smo, včasih pa kar sedeli, okrog mize in veliki skupni molek kar drug drugemu iz rok v roke podajali. Vsak je odmolil po eno desetko »naprej«, potem pa izročil molek svojemu sosedu. Tako smo vsi čutili odgovornost za molitev, vsi vodili in vsi odgovarjali. Tak način molitve nas je vse tesneje povezoval v živo religiozno občestvo. Posebno še, ker je vse okolje tako skrivnostno vplivalo na naše razpoloženje: v sobi mračna svetloba privite petrolejke, v štedilniku lahko prasketanje ugašajočega ognja, zunaj pa pesem šumečega hudournika... In včasih še pred vsako desetko topla domača razlaga skrivnosti za pomoč pri premišljevanju, ki jo je podal zdaj ta zdaj drugi izmed nas.

Včasih mi pride na misel: »Bog ve, ali še visi veliki molek s črnimi jagodami v naši koči?« Pa če tudi ne. Njegove skrivnosti nas še vedno vežejo v družino božjih otrok.
M. F.

Pri meni doma.

Kar odkrito priznam, da rožnega venca dolgo nisem molil posebno rad. Doma na počitnicah že. Saj si brez rožnega venca sploh večera v naši hiši misliti ne morem. Tak družinski rožni venec je lep in tudi prijeten. Vse zbere in združi, vse popravi in zbliža, vse po Mariji Bogu izroča. A rožni venec v mestu!? In rožni venec — pa jaz, samotni študent v svoji nezakurjeni sobici...? Poskušal sem, pa ni šlo.

Res, dolgo ga nisem mogel moliti. Zdaj pa ga molim takole: Na okno se naslonim in gledam mimo Gradu tja proti Kureščku. Tam zadaj nekje je moj dom. To uro molijo tudi domači z menoj. Kar vidim, kako kleče okoli mize ali okrog peči, zdaj ko je mraz. Vsi so zbrani, le mene in brata ni. Pa vendar sva. Molitev naju vrne domu. In res, komaj začnem svoj rožni venec, že mi roma misel v svetišče domačega kota. In moja molitev, moja prošnja se prepleta z molitvijo matere, očeta, bratov in sestra. Rekli boste, da ni zbrana, da ni dobra! Priznam, polna domotožja je in polna posvetnih misli in skrbi. Toda, ali ni vsaka molitev le veliko — domotožje. Domotožje po prijetenem, popolnoma srečnem domu. In rožni venec je zame kot bližnjica domov, domov k materi in očetu, k bratom in sestram, pa tudi domov k Materi in Očetu, k bratu Jezusu, k dušam rajnih v vice in nebesa... Zato ga zdaj molim vsak večer.
Jože.

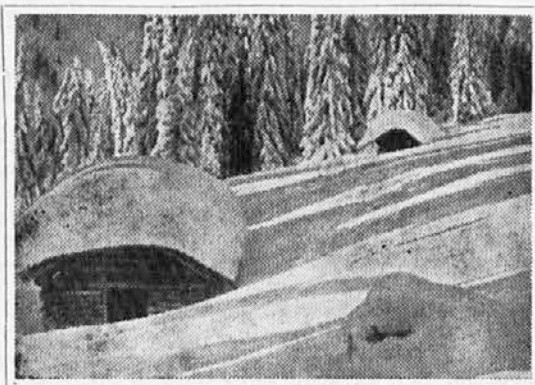
V drvarski koči.

Drvarska koča v gorah.

Na ognjišču prasketajoče pomeja ogenj. Povečerjali smo: Matija in Miha, stara drvarja in moja gostitelja, krompir v oblicah, polit z dišečo zaseko, jaz koruzne žgance. Ko smo na studencu pomili počrnele lonce in žlice, sname Matija s trama okajen rožni venec, si ga ovije okoli zgaranih rok in začne moliti kot vsak večer.

Nekaj dobrega, spokojnega leže čez nas.

Zunaj potuje noč čez gozdove. Dim suklja nad lesu in vratih: komaj je še videti skozenj črne

obrise gozda. Zvezde se nabadajo na črne vrhove smrek. Studenec poje in ogenj pojema. Vedno bolj rdeča svetloba nas objema, počasi izginja in z njo naše podobe; kmalu ostane na ognjišču le še žerjavica, iz katere plane zdaj pa zdaj modrikast plamenček.

In skozi ta polumrak zveni Matijevo molitev. In zdi se mi, da bi za vsako skrivnostjo najraje vzdihnil: »Ooh ja, ljubi Jezus...« Komaj začnemo s sveto Marijo, že pričinja Matija svojo česčeno... Naši mrmrajoči glasovi se zlivajo v eno s pokanjem žerjavice, žvrgolenjem studencev in vetrom, ki ziblje drevesa in šušti v cvetoči meti tam zunaj.

Kje so naše misli? Doma, pri delu, pri jutrašnji zarji, ki me bo že našla vrh gore? In vse je združeno v božji dlani, v katero se lovi naša molitev.

Nenadoma premolknemo — še zavedli se nismo, kdaj je molitev minila. Strmimo v pojemajočo žerjavico in se opiramo s komolci na kolena.

»Sveti križ božji...« pravi Matija in globoko vzdihne kot bi celo goro zvalil s svojih ramen.

M.

*

O pomba uredništva: Te prispevke smo dobili na povabilo v 1. številki. Knjigo po lastni izbiri dobi za nagrado Anica Zakrajšek, ki nam je poslala najbolj stvaren popis.

Ker smo zoedeli, da si mnogi žele v »Zvezdi« čim več dijaških prispevkov, pa ne vedo, kaj bi pisali, opozarjamo vse na naš razpis v prvi številki na strani 2. Ljubite in spoznavajte, kar je v narodu dragocenega!

Vitimir

V betlehemski noči

(Linoreze izdelal Rajko.)

Nad betlehemskimi poljanami je ležala jasna in mirna noč. Iz daljave so se slišali tihi glasovi pastirske piščali in od časa do časa je boječe zablejala ovčka. Gotovo je pogrešila pastirja, ki je odšel k svojim tovarišem in jo je postalo strah.

Pod nizko skalo se je iz kupa žerjavice dvignil poslednji plamenček. Obliznil je nekaj tankih, zoglenelih polenčkov in zamrl.

»Hladno je nocej,« je zamrmral nežen otroški glas poleg še vedno

žareče žerjavice in že je vstala majhna pastirčkova postavica. Fantek je segel z roko na kup suhljadi in nalomil nekaj vej. Iz žerjavice se je zopet dvignil plamen in kmalu se je ogenj široko razgorel. Razsvetlil je okolico in prebudil nekaj belih ovac, ki so ležale v bližini, da so radovedno dvigale glavice in pogledovale v rdečo svetlobo.

Pastirček je zopet sedel na tla poleg ognja. Držal je svoji ročici nad njim, da mu je prijetna toplota pregrela prste, potem pa je vzel piščalko in jo nesel k ustom.

Z milimi glasovi pastirske piščali si je kratil čas. To noč je bil sam pri čredi. Starejši brat in dedek sta odšla v mesto. Sele jutri se bosta vrnila. Sam ni hotel med druge pastirje; raje si je ukresal svoj ogenj.

»Beeee...«

Drobna bela ovčka je pritekla k njemu in mu položila glavico med kolena. Mile očke so se zablestele...

»Kaj še ne spiš?« jo je pobožal po mehkem kožuščku. »Piščalka te je zbudila. Ubožica! Lezi in spančkaj!«

Kakor bi razumela svojega gospodarja, je ovčka legla v zeleno travo poleg pastirčeka.

Ta jo je še vedno božal in ljubkoval. Izmed vseh v čredi jo je imel najraje. Najbolj sta se razumela. Posebno od takrat, ko jo je rešil iz bodečega trnja, ni mogla hvaležna žival živeti brez njega. Celo že skoraj oslepel dedek je opazil to prijateljstvo. Ko je spomladi vnuček dopolnil osmo leto, mu jo je podaril.

»Moja si!« ji je šepetal pastirček. »Nikomur te ne dam! Nikdar!...«

Legel je poleg nje v travo in se zagledal v plapolajoči ogenj, ki je že počasi ugašal. Pastirček mu ni več pridejal polen. Raje je pogreznil svoje drobne prste v mehki ovčkin kožušček, pa ga ni zeblo.

Dvignil je oči in gledal v noč...

»Poglej, belka!« je pokazal z roko preko ugašajočega ognja. »Betlehem. Tam sta dedek in Adi.«

V daljavi je brlelo vse polno lučic. Belih betlehemskih hiš v temi sicer ni bilo mogoče razločiti, a njihova razsvetljena okna so svetila v noč. Rahel vetreček pa je od časa do časa izza mestnih zidov prinesel na poljane mile glasove harfe.

Pastirček je mislil na dedka in brata, ki najbrž že sladko spita v enem izmed betlehemskih prenočišč. Ali pa sta še vedno na ulici med vrvežem množice. Ne bi rad menjal z njima. Raje je na paši pri svojih ovčkah.

Nekoč je bil z dedkom v Betlehemu in je videl, kako so vojaki peljali vkle-njenega moža. Še sedaj ima pred očmi svetle oklepe, vihrajoče vojaške plašče, dolge sulice in nocoj mu je vnovič prišel v uho ženket težkih verig, surovi glasovi brezsrčnih vojakov in obupni klici vkleljenega. Mož je vpil, da je nedolžen, pa so mu odgovarjali le prezirajoči pogledi in posmeh. »V mestu so ljudje hudobni! Nikdar več v mesto!« je napravil takrat sklep in ni hotel več med bele zidove. Še bolj je vzljubil zelene poljane, staje in svoje ovčke. Vojakom pa se je od takrat daleč ognil...

Ob spominu na Betlehem so se utrudile pastirčeve misli. Postal je dremoten in kmalu mu je kodrasta glavica omahnila.

Zaspal je ob svoji najljubši ovci v kožušček zaviti pastirček Neri. V temi bi človek sodil, da sta se dve mladi ovčici stisnili druga k drugi, da bi ju v hladni noči ne zeblo...

*

Neri je sanjal... Svojo ljubko ovčko je videl, božal jo je in ljubkoval. Privijala se je k njemu, kakor bi jo bilo strah, on pa jo je poljubil na belo glavico. Tako milo ga je pogledala, da se je pastirček v snu blaženo nasmehljajal.

Toda glej! Podoba ovčke je pričela izginjati. Že je ni več; utonila je v svetlobi... Namesto ovčke pa se je prikazal pastirčku majhen otročiček. Detece se mu je ljubko nasmehljalo in tudi nanj se je Neri sklonil, da bi ga poljubil...

Pa ta svetloba! Kar vid mu je vzela. Nič več ni videl otročička. Z roko je segel, da bi ga vsaj pobožal, pa je izginil. Ni ga bilo več...

»Kje je ljubo detece?« je vznemirjeno vprašal Neri. Nič več ni trdno spal; bil je v polsnu.

Čudna svetloba ga je obdala, iz nje pa je zaplaval angel. Pastirček je kar čutil vsak gib njegovih peruti. Široko je odprl oči in kriknil...

»Niso sanje!... Moj Bog!... Angel!...«

Nad pastircem je bilo odprto zvezdnato nebo in nebeška svetloba se je izlivala na zemljo. Nad seboj pa je Neri v resnici videl angela, ki se je sklanjal nad njim in mu z zvonkim glasom naznanil:

»Ne boj se! Pojdi v najbližji hlevček! Detece je rojeno, ki je Kristus Gospod. Našel Ga boš v plenice povitega in v jasli položenega... Hiti, hiti!...«

Angel je izginil, pastirček pa je zamaknjen gledal v nebo...

Nebeška svetloba je ugašala in kmalu je zopet tema zakrila betlehemske poljane. Izpod tisočev svetlih zvezd pa je zadonelo lepo petje. Vse nebo je odmevalo od angelskih glasov:

»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji!« — —

Čez trenutek se je Neri začudeno oziral okoli sebe. Nič nenavadnega ni več zapazil. Na zemlji je bila tema, na nebu zvezde; danes, kakor včeraj. Ogenj ob nogah mu je že davno ugasnil; celo žerjavica ni več žarela. Kaj se mu je res vse le zdelo? So mu res le sanje tako živo predstavile angela?

»Ne, ne!... Ni se mi sanjalo! Angel je bil tu, nebo pa je bilo odprto...

Rešenik je rojen! Rešenik je prišel na svet!«

Srce mu je prekipevalo veselja. Veroval je...

»Toda v hlevčku? — Da, da, v hlevčku! Angel je tako rekel!... Pa ne v sanjah! V resnici je bil tu...«

Še eno vprašanje mu je vstalo v srcu: »V katerem hlevčku?«

Spomnil se je zapuščene votline, ki je, spremenjena v boren hlev, dajala v sili zavetje pastirjem in ovcam. Njemu najbližji je bil ta hlevček. Kar stresel se je ob misli, da je v tej revščini rojen Sin božji.

Saj je Neri vedel, da pride Odrešenik; dedek mu je tolikokrat s solzami v očeh pravil o Njem. Toda, slikal Ga je slavnega, mogočnega, ki bo ljudstvo rešil rimskega jarma...

Obstal je. Ni vedel prvi trenutek, kaj bi odgovoril tem mislim.

»Angel je povedal!« je našel odgovor. »In angel ne laže...«

Ni več premišljeval. Kakor brzonoga srna je pohitel, da pride čimprej do hlevčka. Belka je zablejala in že ga je dohitela. Njej pa so sledile druge. Kakor bi vedele, da se gredo poklonit najboljšemu Pastirju...

Neri ni pazil na stezo. Kar preko poljan je tekel in preskakoval skale, ki so tu in tam gledale iz zelenih tal. Samo, da bo čimprej pri hlevčku. Ovce so mu komaj sledile.

Mislil je le na Sina božjega. Zahrepenel je po Njem in komaj čakal trenutka, ko Ga bo ugledal. Pa, saj ni vreden te milosti! Sklenil je, da Ga bo samo počastil, potem pa se takoj vrnil na poljane. Ni vreden, da bi bil v Njegovi bližini, v resnici ne!

»Kako lepo je, da je prišel na svet med ubogimi pastirji. Če bi bil rojen v kraljevi palači, bi ne mogel do Njega...«

Nedolžno srce je doumelo božji zgled ponižnosti.

Pastirček je prišel izza velike skale in obstal. Pred seboj je zagledal votlino. Belka ga je vprašujoče pogledala in zablejala.

»Pssst!« Prijel jo je za glavo in jo pritisnil k sebi, kakor bi ji hotel reči:

»Ne moti veličastne tišine! Vsak čas bova pri Bogu!«

V hlevcu je brlela slaba pastirska svetilka in komaj razsvetljevala sive, vlažne stene.

»Tu naj bi bil rojen Odrešenik?«

Pastirčka je pričela nadlegovati misel, da se je zmotil. Morda je angel mislil kak drug hlevček...

Toda nekaj ga je vleklo bliže. Počasnih korakov je stopil do ograje.

Zagledal je blede in suho ženo. Klečala je na tleh ob jaslih in držala roki sklenjeni k molitvi. Njen obraz, poln nebeške miline, pa je bil obrnjen k jaslim na komaj rojenega Otročička. Revne ple-nice so Ga varovale pred slamo, na kateri je ležal. Zadaj pa je stal mož s sivo brado. Na palico se je opiral in nepremično zrl v Novorojenčka. Blažen smehljaj mu je ležal na zgubanem obrazu. Izza moževega hrbtna sta gledala vol in osliček...

»Detece! V sanjah sem Te videl!« je vzkliknil Neri. Že je bil pri jaslih. Padel je na kolena, ovčice pa so se zbrale okoli njega.

»Dedek mi je pravil, da prideš. O, kako sem hrepenel po Tebi, Odrešenik! Kako je lepo, da si prišel na svet pri nas, betlehemskih pastirjih!... Odrešenik!...«

»Jezus Mu je ime,« se je obrnila k pastirčku žena. Srečna je bila, ker Sin božji ni zapuščen; nedolžno srce Ga časti in moli.

»Jezus!... Jezuček!... Ljubim Te! Ti moje vse!...«

Neriju so zablestele solze v očeh. Veroval je in ljubil...

»Ali Ga smem poljubiti?« je boječe vprašal.

Mati Marija je prikimala in smehljaje pogledala Jožefa. Oba sta bila presrečna.

* * *
*Blagoslovljene praznike in srečo v novem
letu vošči vsem prijateljem »Naše Zvezde«*
* * *

uredništvo in uprava

Pastirček se je sklonil nad Detetom. Pritisnil je usta na drobno glavico in solza mu je kanila nanjo. Otroček se je stresel in odprl oči. Gledal je Nerija in mala usteca so se Mu raztegnila v blažen smehljaj.

Pastirček ni mogel do besede. Njegovo srce je bilo polno. Detece mu je dalo milost prave sreče.

»Je... zus!...« — — —

Izza skale so se zaslišali glasovi pastirjev. Vedno bliže so prihajali in kmalu je nočno temo razsvetlila plapolajoča plamenica. Otroci betlehemskih poljan so se bližali.

Neri se je vzravnal, potem pa zopet padel na kolena. Skromni pastirček je imel dovolj sreče.

»Jezus, hvala!... Drugi prihajajo; še druge osreči! Jaz bom šel...«

Vstal je in še enkrat pogledal na revne jaslje, na božjo Mater in sivolasega moža. Odhajal je in vse ovce so mu sledile, razen najljubše. Belka je ostala pri jaslih in gledala za njim.

Pri polomljeni ograji se je okrenil. Skočil je nazaj, se sklonil k zaostali ovci in jo pobožal:

»Da, tu ostani!... Jezusova bodi!... Njemu te darujem...«

Še enkrat jo je pogladil po mehkem kožuščku, potem pa je odhitel.

Skozi solze se je ozrl. Ni videl drugega, kakor Jezusa in svojo ovčko. Pač! Tudi Marijin obraz je uzrl. Tudi ona ga je gledala s solzami v očeh.

»Mati!...« je nehote šepnil in izginil v temo.

Pred hlevček je prišla gruča betlehemskih pastirjev.

Neri je ležal v travi in gledal v nebo. Tisoč zvezd je migljalo. Med njimi je žarela nova zvezda. Bila je lepša od ostalih in svetloba se je vlekla za njo.

»Odrešenika naznanja,« je uganil pastirček.

Poleg repatice je ugledal malo zvezdico. Skoraj je ni bilo videti. Svetloba nove zvezde jo je obdajala in zakrivala. Le od časa do časa je boječe zamigljala.

»Ta pa je moja,« je pokazal z roko proti njej.

Blažen smehljaj je zaigral na Nerijevega obrazu. Misel mu je hitela nazaj v hlevček, kjer deli Detece zbranim pastirjem srečo in mir.

Srce mu je pelo pesem ljubezni in zdelo se mu je, da je tudi izpod svetlih zvezd znova zadonela pesem angelskih zborov.

★ ZADNJA STRAN ★

ZA BISTRE GLAVICE

1. Konjiček (Marica N.)

d	z	a	j	n	s	e	t	i	K	o
s	o	a	u	j	s	ž	a	r	n	v
e	i	u	n	n	i	s	j	d	j	r
R	ja	l	n	t	e	a	s	i	l	i

2. Posetnica (Dolžan Franc)

Gren Stanko,
Ig.

Kaj je ta Ižanec?

3. Star napis (Marica N.)

Lirots elis ibes umemas šob rokoklok,
lavoderpan šob okilot.

4. Matematična naloga

1. Polž leze na zid, ki je visok 5 m. Vsak dan preleze 3 m kvišku, a vsako noč zdrsne 2 m navzdol. Po koliko dneh bo vendar prišel na vrh?

2. Franklin je iznašel strelovod 17xx. Vsota obeh neznanih zadnjih števil je 8; če pa obe številki zamenjaš, dobiš številko, ki je 18 manjša.

3. Neki zelo varčni kadilec zbira svoje čike in dela iz njih nove cigarete. Zdaj ima v dozi 9 cigaret. Koliko novih cigaret si bo naredil, če porabi tri čike za eno cigareto?

4. Vojskovodja oblega trdnjavo kvadratne oblike in ima na razpolago 5000 mož. Po višjem povelju pamora na vsako stran trdnjave postaviti 1000 mož. Kako bo s svojimi 5000 možmi to povelje natančno izpolnil?

5. Letalo bi potrebovalo za polet od Ljubljane do Dunaja 1 uro in 20 minut. Za pot nazaj pa potrebuje pri isti brzini samo 80 minut. Zakaj?

Te naloge je treba rešiti čez božične počitnice in izdelek poslati uredništvu »Naše Zvezde« obenem s sporočilom, katero knjigo uporablja profesor matematike za tako zavite domače naloge.

Za »odlično« nagrada »Veselja dom« I—III.

Rešitve iz prejšnje številke.

1. **Križanka:** Vodoravno: 1., 18. in 31. Naročite, berite me! 9. izum, 10. agava, 12. nada, 15. Donat, 15. Azarija, 17. pi, 20. pik, 21. Alemanija, 24. ralo, 26. dolar, 28. Ida, 29. lomača, 30. Ana, 32. TAS.

Navpično: 1. Nina, 2. Azazel, 3. rudar, 4. Omar, 5. čad, 6. Ig, 7. Tana, 8. Eva, 11. Atika, 14. oje, 16. Ita, 17. pi-jača, 18. Bari, 19. Imola, 20. Pilat, 22. elan, 23. Nome, 25. Ada, 26. Dom, 27. ras.

2. **Besednica:** Seme ne rodi, dokler ne umrje v zemlji. (Prve in zadnje črke!)

3. **Številnica:** Ni važno, koliko trpimo, ampak kako trpimo.

Vse so čisto pravilno rešili: Babnik Alojzij, Jerebič Stanko, Lavrič Darinka, Suštar Lida in Zrimc Marjan. Izžrebana pa sta bila: Babnik Alojzij in Lavrič Darinka. Knjigo po lastni izbiri dobita v upravi.

Prevod papeževga pisma Marijinim kongregacijam nam je poslal samo K. L. Kljub majhnim napakam, ki so se pri tisku vrinile v latinsko besedilo, je njegov prevod dober in naj pride v upravo po lepo serijo vatikanskih znamk.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Jerebič Stanislav. — Veseli smo Vaše prizadevnosti, vendar Vaša črtica še ni za »Zvezdo«. Imate pa za svoja leta kar dober jezik in zdrav način pripovedovanja. Upajmo, da boste kmalu dozoreli za tisk, a za takrat si gotovo zapomnite, da je treba vse prispevke za tiskarno vedno pisati samo na eno stran.

Ugankarjem. — Za sestavljanje različnih ugank, ki ste nam jih mnogi poslali, je treba predvsem duhovitosti in originalnosti. V »Zvezdi« si še posebej želimo ugank, ki bi na neprisiljen način povedale to ali ono življenjsko resnico. Zato si zlasti z vodenimi križankami ne moremo prav nič pomagati. Naj bi bile tudi uganke več kot samo igračkane.

Vsem sodelavnikom, poverjenikom, bralcem in bralkam. — To dvojno številko Vam poklanjamo v največjem možnem obsegu. Prihodnja bo izšla sredi januarja in bo zaključila prvo polovico letnika. Sami vidite, da Vam nudimo, kar največ moremo. Zato trdno pričakujemo, da boste tudi Vi storili za svoj list vse, predvsem pa gotovo poravnali — vso naročnino! Naj bo to Vaše novoletno voščilo!

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Streliška ulica št. 12/II. Uredništvo: Marijanišče, Ljubljana. Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič